

N:o 7.

Af herr Ekenman, Thor, med förslag till ändrad lydelse af 33 § i förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 29 maj 1885.

Under senare åren hafva flere lagstadganden kommit till stånd, som icke oväsentligen bidragit till nykterhetens befrämjande. Mycket återstår dock ännu i detta afseende att göra. Särskildt förmenar jag, att önskvärd vore en förändring i 33 § af brännvinsförsäljningsförordningen, åsyftande nedsättning uti den föreskrifna minimistyrkan å salugilt brännvin.

Det är nemligen nu mera fullt konstateradt, att alkohol verkar i vida högre grad förstörande å den menliga organismen då den förtäres i mera koncentrerad form än mera utspädd. Dertill kommer att retelsen att använda rusdrycker blir mycket större för den vid sådana ovane, om de första försöken att begagna dessa sker med synnerligen starka spritdrycker, såsom nu i regel i följd af lagstadgandet måste ske, än om dervid användes svagare. Lagstiftningen, som ju i främsta rummet å detta område skulle åsyfta inskränkande af spritdryckers missbruk, bör väl åtminstone ej, såsom nu i detta hänseende är fallet, rent af inbjuda till sådant. Allt detta har emellertid så ofta blifvit framhållet, att mäktiga skäl måste förefinnas, hvarför lagstadgandet bibehållits. Så vidt jag af föregående riksdagsförhandlingar inhemtat, inskränka sig dessa dock hufvudsakligast till två. Det ena är ömheten mot de obemedlade att de skola få full valuta för sina penningar genom antagandet att priset på brännvin i små kvantiteter skulle blifva lika högt antingen brännvinet vore starkt eller svagt; men dervid förbiser man den å varu-

pris i allmänhet reglerande verkan, som konkurrensen medför. Det andra skälet, som i viss mån nära sammanhänger med det första, är, att bränvinsbolagen i städerna skulle sålunda kunde tillskyndas en större vinst på bränvinsförsäljningen. För min del tror jag dock, att med den lätthet man nu har att köpa sin vara der den billigast erhålles, sagda bolag lika litet som enskilda personer skola af samma skäl som af mig förut angifvits, kunna — i följd af den af mig föreslagna lagförändringen — tillskansa sig en obehörig vinst.

I utlandet anser man ej heller nödigt söka genom lagbestämmelser så att säga tvinga folk förtära starkt bränvin. Sålunda är exempelvis den lagbestämda spritstyrkan i Ryssland och Finland 40 procent, i Holland omkring 35 och i Danmark omkring 40 procent. I Norge anser man allt statsförmynderskap i detta fall öfverflödigt. Vanligen förekommer dock derstädes det salubjudna bränvinet med en styrka af 35 procent.

Af hvad jag här haft äran anföra är påtagligt, att jag helst skulle se, om all bestämmelse rörande minimistyrkan å salugilt bränvin borttoges ur författningen, men då jag icke kan hoppas vinna framgång till ett sådant förslag, så tillåter jag mig i stället värdsammast föreslå, att Riksdagen måtte besluta ändra 33 § i gällande förordning angående vilkoren för försäljning af bränvin till denna lydelse:

Bränvin, som är försatt med något för helsan skadligt ämne eller som icke är renadt eller hvars styrka ej uppgår till minst 40 procent, får ej vid minut-handel eller utskänkning till salu hållas.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles värdsamt.

Stockholm den 21 januari 1888.

Thor Ekenman.